

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IV. Vnitas sine certo capite conservari nequit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

nis, quam parens ipsius Calvinus inuexit, qui nixus Echaici illius sententia, affirmantis, primam æquitate esse æqualitatem, non modo Arrianos resuscitauit, sed etiam Viclefistas. Viclefusenim, vt Guilhelmus VVidefortius scribit, quum spe obinendi in Anglia Episcopatus Vigorniensis excidisset, indignatus voluit introducere in Ecclesiam ordinum confusione in exemplo Arrij, quem Augustinus testatur ob similem repulsam, quum non posset ad Episcopatum pervenire, presbyteros æquare Episcopis conatum fuisse. Sed ò miseris! nonne videtis, nullam esse maiorem inæqualitatem, quam servare æqualitatem inter personas inæquales? Quamvis autem passim in Antichristo meo satis ad vivum expresserim omnes partes, & omnia lineamenta novæ istius Ecclesie, & musteæ eius antiquitatis, idemque argumentum lepide admodum tractaverit vir præclarissimus Rebullius, in Salmoneis suis, & libro de schismate: necesse est tamen ut hic quoque, ubi Anatomia faciendæ est Hæreseos, omnia eius membra recolligam, ostendamque ordinem eius & politiam, formamque & Ceremonias eligendorum Ministrorum, Seniorum & Diaconorum, Confessoriorum ac Synodorum Maiestatem, Congregationum sanctitatem & devotionem, & reliquos Religionis illorum actus.

II. Calvinus, quum novam istam Ecclesiam formaret, voluit eam esse corpus cum ceatam capitibus, aut porius sine nullo omnino capite. Nam nullum est caput, ubi plura sunt. Adeo hunc hominem ceperat libertatis & inæqualitatis illius stulta persuasio, ut sola appellatio Capituli visibilis Ecclesie, qua appellatur Pontifex, invisibilis illius Vicarius, stomachum ipsi moveret. Atque ut fucum faceret hominibus, negabat alio capite opus esse, præter solum Christum in cælo regnantem: huic Vicarium in terra adiungere, nihil esse aliud, quam potestate atque auctoritate sua eum spoliare. Parum abest, quin imprudentiæ eum accuset, ob datas D. Petro Claves, ob communicatam eidem potestatem aperiendi & claudendi cælos, & ob iniunctum illi munus pascendi regendique oves ipsius. Nam quale est illud monstrum novum & disforme? An Ecclesia militans quæque non potest esse non visibilis, sine Capite visibili esse poterit. Non magis certe quam navis sine gubernatore.

III. Quod si, ut Astrologorum fert opinio, res terrestres ad regulam circumvolutionemque cæ-

lestium metiendæ sunt, sique, secundum Cabalistarum rationem, inferioris Sanctuarii domus ad exemplum superioris Sanctuarii conformata est, & secundum smaragdinam illam Hermetis tabulam superiora respondet inferioribus, ut quæ contiguo quodam vinculo à Deo coniuncta sunt: Nonne nostrum est ordinem & dignitatem rei exactæ in hisce in terris observare, quum idem fiat à creaturis cælestibus, Angelis scilicet, quorū in novem choros distributa est Hierarchia? Et inter sphaeras quoque cælestes ea quæ infinita est movetur, & nihil movet infra sese medix moventur à superiore primo mobili, & ipsæ movent inferiores: at supremum Cælum omnia movet, nec à quoquam alio movetur. Eodem modo, si ad inferiores sphaeras descendamus, inter Elementa supremum locum Ignis tenet, medium Aer & Aqua, & Terra extremum infimumque. Homo igitur,

*Cui Deus os sublime dedit, cælumq; tueri
Iussit, & erectos ad sidera tollere vultus.*

ad sumendum exemplar regiminis actionum humanarum ex hoc divino prototypo, in Cælo admirabilem quandam harmoniam in tanta motuum varietate, dum corpora illa ætherea, planetæ in primis modo sibi appropinquant, modo digrediuntur, modo hoc modo illo aspectu invicem opponuntur agnosceret; in terra vero æqualitatem introducendo, omnia confunderet?

IV. O miserabilem, & indignam novella ecclesia confusionem! An tu in una aliqua pura & integra ecclesia unitatem conformem reperiturum te putas, ubi nullum certum sit caput, à quo illa ducatur ac gubernetur? Quomodo, quæso, populus Christianus & deserta huius Mundi, & tantis tempestatibus infestum mare transire posset, nisi Moysen aliquem haberet cuius ductum sequeretur? Quomodo tanta domus sine apice, sine columis sustentabitur? Quomodo tantum corpus sine capite subsistet? Non magis certè quam Respublica sine Rege aut ullo alio magistratu. Varro & Columella aiunt rem rusticam nequaquam feliciter pcessuram, nisi assidua patris familias rāquā capitis, omnium opera disponentis observantis & regētis, omnesque sua auctoritate in officio continentis, interveniat cura & sollicitudo: & tu Calvine, audebis dicere, tantam tamque late per totum orbem terrarum diffusam Christianorum familiam, in fraterna & perpetua concordia retineri posse, etiam si

R r

capi-

capite ac rectore destituitur, qui ad instar centri sit, ad quod omnes totius peripherias lineæ ducuntur? Memineris porius illius quod Cyprianus eo tempore quo schisma Africanas ecclesias inuauit, unitatis perturbatoribus obiecit, esse scilicet in Ecclesia Pontificem qui Iesu Christi obtineat locum cui si omnes uti divino iubentur mandato obediant, nullas in ecclesia turbas, nullas factiones aut scissura fore.

V. Nec vero caput tantum ac supremam potestatem Calvinus, sed ipsa etiam Episcoporum & Presbyterorum nomina ab ecclesia exterminare voluit: quasi de industria omnem ordinem ab Apostolis institutum, (a) & ab eorum successoribus continuo obseruatum, eversurus. Horum enim utrumque & nomen & munus in S. Scriptura reperitur, iisque præcipui Christianæ reipublicæ fundatores ac propugnatores tam in Græca quam Latina Ecclesia, fuisse cõdecorati. Sed capitale quoddam antiquitatis odium Calvinum impulit, ut veteribus his nominibus in mustea illa sua & adhuc spumanti ecclesiali locum esse noluerit. Qui prima Christianæ reipublicæ descriperunt, inter præcipuos Ecclesiæ antistites Episcopos ponunt, qui Latine Inspectores dici possunt; ut quibus non auditorum modo, sed ipsorum etiam Presbyterorum ac Clericorum cura commendata sit. Sic S. Scriptura (b) Episcopo, à Spiritu S. positos esse dicit, ut regerent Ecclesiam Dei quam acquisiuit sanguine suo. In Ecclesia etiam Presbyteri sunt qui apud diuinam clementiam, ut S. Hieronymus (c) loquitur, Legatorum munere funguntur, & humani generis causam agunt. Quod quidem nomen multo maius quidam dignius sonat quam illa SENIORUM à Calvinistis ei succenturiata vox. Quamvis autem nomen hoc cum Episcoporum, uti & Apostolorum nomine promiscue aliquando usurpatum fuerit; munera nihilominus & dignitates semper distinctæ manserunt, Episcopis super Presbyteros, non minus quam Aaron super Levitas dignitatis prærogatiuam obtinentibus (d) Et sicut Episcopi Apostolis, sic Presbyteri septuaginta illis discipulis successerunt. *Quomodo fieri potest, inquit Epiphanius, f) ut Episcopi & Presbyteri aequalis sint? quum Episcoporum ordo, Patrum Ecclesia sit parens: Presbyterorum quidem ordo Patres nõ generat, sed filios Ecclesie, per aquam regenerationis. Nemo nisi omnis antiquitatis imperitissimus negabit, secundum Apostolos semper ab Episcopis Ecclesiam fuisse gubernatam, eosdemque duces gregis Christiani, & o-*

vilis Pastores fuisse. Sanctus Dionysius Areopagita inquit, Episcopos præcipuum gubernandæ Ecclesiæ munus diuina lege fuisse commendatum. Iusti vero confusæ æqualitatis & inæqualis confusio- nis auctores, qui contrarium affirmant. Sancti Ignacij, (g) S. Cypriani, (h) S. Hieronymi, (i) S. Augustini, (k) S. Epiphaniij, omniumque aliorum Ecclesiæ Doctorum auctoritate mendacij facile conuinci possunt. Sanctos merito dixi, qui tales omnibus sæculis sunt habiti: quum novorum istorum pseudoapostolorum, qui sine ulla legitima vocatione, annunciando non Evangelio, sed mendacis suis se ingerunt, nemo hætenus admirabili Dei providentia, titulo isto fuerit decoratus. Quin & pleræque omnes Christiani orbis ecclesiæ Episcoporum suorum seriè ex Archiuis ostendere possunt: quæ non minima est veræ Ecclesiæ nota.

VI. Quod si Burdigalensium Archiepiscoporum catalogum & successionem scire desideras, eam tibi illa repetit à Francisco Decoubleau de Sourdis, Illustrissimo Cardinali, & religioso Prælato cuius prædecessor fuit Antonius Sanfacus, cui sui decus: inde porro retro ad Ioannem Bellaium Franciscum Maumium, Carolum Gramontium, Ioannem Foxium, Andream Espinæum Arturum Montalban, Blasium Greslæum Petrum Berlandum, Dauide Monferrandum, Franciscum Urbannum, Eliam Henricum, Bernardum Amanium, Petrum Arnoldum, Bertrandum de Gout, qui postea ad Pontificiam euectus fuit dignitatem. Clemens V. dictus Henricum, Robertum, Simonem, Petrum, Gerardum, Gulielmum, Eliam Bertrandum, Arduinum, Godefridum, Bertrandum, Godefridum, Arnoldum, Amatium, Andronium, Gombaldum, Goffiodum, Frøtarium, Gondegisilum, Bertrandum, Leontium, Cyprianum, Leontium, Gallicerium, Amanum Delphicum, Orientalem, ac tandem ad S. Gilbertum, qui primus post S. Martialem fuit Episcopus, septuagesimo circiter anno post mortem Christi seruatoris. Eodem modo Parisienses ad S. Dionysium, Lugduenses ad S. Photium, Tolosani ad S. Saturnium, Lemonicenses ad S. Martialem, Biturices ad S. Vifnum, Viennenses ad S. Crescentem, Narbonenses ad S. quendam Paullum, Aruerni ad S. Austremonem, Petro-

corij
 a ad Heb. 13. 11. Aff. 20. 18. b Aff. 20. c Homil. de Adam & Eva. d Hier. Epist. 85. Matt. 10. Mar. 3. Aff. 6. 13. 15. Aff. 20. f Epiph. lib. 3. cont. hæres. g ad Phil. li. 4. epi. 9. h li. 3. ep. 9. i ep. 59. k in Psalm. 44. S. Ambros. de dign. sacerdot. ca. 5.